

Pe munte și în câmpie (2)

Suferințele din câmpie: Luca 9.36-45

Hamilton Smith

© SoundWords, Online începând de la: 22.09.2018, Actualizat: 22.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Luca 9.36-45

Luca 9.36-45: Și, pe când era glasul acesta, Isus S-a aflat singur. Și ei au tăcut și n-au spus nimănui nimic în acele zile despre ce văzuseră. Și a fost că, în ziua următoare, când au coborât de pe munte, L-a întâmpinat o mare mulțime. Și, iată, un om din mulțime a strigat, spunând: „Învățătorule, Te rog, uită-Te la fiul meu, pentru că este singurul meu copil; și, iată, un duh îl apucă și deodată strigă și-l scutură cu spume și cu greu pleacă de la el, după ce l-a zdrobit. Și i-am rugat pe ucenicii Tăi să-l scoată și n-au putut“. Și Isus, răspunzând, a spus: „O, generație necredincioasă și stricată, până când voi fi cu voi și vă voi îngădui? Adu-l aici pe fiul tău!“ Și, pe când venea el, demonul l-a trântit și l-a zguduit puternic; și Isus a mustrat duhul necurat și a vindecat copilul și l-a dat înapoi tatălui său. Și toți erau uimiți de măreția lui Dumnezeu. Și, pe când toți se minunau de tot ce făcea Isus, le-a zis ucenicilor Săi: „Să pătrundă în urechile voastre cuvintele acestea; pentru că Fiul Omului va fi dat în mâinile oamenilor“. Dar ei nu înțelegeau vorbirea aceasta și le era ascunsă, ca să nu o priceapă; și se temeau să-L întrebe despre vorbirea aceasta.

Suferințele din câmpie

Muntele, cu gustul lui anticipat referitor la slăvile viitoare, este pentru suflet un loc fericit, pe care el are voie să-l caute. Dar câmpia, cu suferințele ei, este soarta noastră zilnică, în timp ce noi mergem pe drumul nostru prin lumea aceasta. Însă cu toate că noi trebuie să părăsim muntele și să ne îndreptăm spre câmpie, noi nu avem nici un motiv să ne despărțim de Domnul Isus; căci noi citim: „Când s-a auzit glasul acela, Isus a rămas singur“. Viziunea slavei pălește, norul s-a ridicat, glasul a amuțit, dar Domnul Isus rămâne, și El rămâne singur cu ucenicii Săi.

Domnul Isus a luat pe ucenici cu Sine pe munte; acum ucenicii Îl vor avea cu ei în câmpie. Ei întâmpină ce vine asupra lor în câmpie cu taina în inima lor a ceea ce ei au trăit pe munte: o taină pe care ei în acele zile au păstrat-o în inimile lor, căci ei n-au spus nimănui ceva despre ce au văzut. Slăvile, spre care ei au privit, locul, unde au stat, și glasul, pe care l-au auzit, depășesc capacitatea de înțelegere și dorințele minții naturale. Însă va veni ziua, când Petru nu va mai ține ascuns această trăire, ci va vesti acelora, care au primit o credință la fel de prețioasă, despre maiestatea Domnului, despre slava plină de măreție și despre glasul Tatălui. Dezvăluirea acestei taine prin Petru va vorbi și despre impresia permanentă, pe care a făcut-o vizita pe munte asupra sufletelor ucenicilor. De aici înainte este Isus Cel smerit, pe care ei Îl vor urma, Unul, pe care ei L-au văzut în putere și slavă, și cu toate că uneori cărarea lor de pelerini poate fi întunecată, ea va fi luminată de lumina slavei, spre care ea duce. Ce diferență este și pentru noi, când am văzut pe Împărat în frumusețea Lui și mergem pe drumul nostru prin suferințele câmpiei în lumina lui Hristos de pe munte.

Astfel ucenicii și noi suntem gata să privim cu îndrăzneală câmpia cu suferințele ei. Când ei s-au coborât de pe munte, au fost întâmpinați de „o mulțime mare“ de popor, ei întâmpină un copil, singurul fiu al tatălui său, care stătea sub puterea diavolului, și întâlnesc și ucenici necredincioși (Luca 9.37-41). Ei se văd puși față în față cu o lume suferind de necazuri, aflată sub puterea diavolului, și cu necredința cărnii.

Aceste suferințe ale câmpiei își găsesc exprimarea în cazul compătitor al omului care imploră pe Domnul să privească la singurul lui fiu. Inima tatălui este chinuită de durere, trupul fiului său este mistuit de diavolul, mulțimea poporului este indiferentă, și ucenicii Domnului nu pot ajuta! Ce tablou potrivit al lumii în care trăim! În jurul nostru o lume suferindă, dar lipsită de sentimente, diavolul împotriva noastră, și carnea în noi. Și totuși noi avem, ca și ucenicii, pe Domnul în tot harul Său cu noi, și pe Domnul cu slava Sa viitoare înaintea noastră. Este, ca și cum El ar spune: v-am arătat pe muntele slava, la care vă voi duce; acum în câmpie vreau să vă arăt harul care vă poate păzi la fiecare pas pe drumul spre slavă.

Și totuși, pentru a cunoaște harul care se revarsă al inimii Sale, noi trebuie să cunoaștem atât slăbiciunea noastră, ca să ne sprijinim pe puterea Lui, cât și să vedem nevoile noastre, ca să luăm în posesiune harul Său. De aceea Domnul descopere ucenicilor, și totodată și nouă, adevăratul caracter al cărnii (Luca 9.41-45); diferitele forme de egoism, pe care ea le are (Luca 9.46-56); și în final arată cum noi putem fi împiedicați în diverse feluri prin natura noastră veche (Luca 9.57-62).

Mai întâi avem prezentarea cărnii în necredința ei (Luca 9.40,41). Având în vedere incapacitatea ucenicilor de a alunga demonul, Domnul trebuie să spună: „O, generație necredincioasă și pornită la rău, până când voi fi cu voi și vă voi suferi?” (Luca 9.41). Vedem la copilul posedat de duhul rău nevoia lipsită de speranță; în Persoana Domnului Isus este prezent harul, ca să întâmpine această nevoie; ucenicii chemați ai Domnului sunt de față, dar, vai, lumea privește în zadar spre ei. Ei sunt lipsiți de ajutor din cauza necredinței cărnii, care îi face incapabili să folosească puterea Domnului, care le stă la dispoziție, și din cauza stricăciunii cărnii, care nu poate trage nici un folos din dovezile minunate ale puterii și harului Său.

Domnul rezumă într-o singură frază scurtă rezultatul grav al necredinței ucenicilor Săi chemați. El spune: „Până când voi fi cu voi și vă voi suferi?” Aceste cuvinte arată că timpul prezenței Domnului în har se apropia de sfârșit, și că va veni sfârșitul, nu prin răul din lume, și nici prin puterea îngrozitoare a lui satana, ci pentru că aceia care mărturiseau Numele Său, erau incapabili să folosească harul și puterea, pe care Hristos le-a adus în lume. Domnul nu spune: „O, lume nevoiașă, până când voi fi cu voi?”, căci a fost nevoia ei cea care L-a adus în lume, ci El întreabă pe ucenicii necredincioși: „Până când voi fi cu voi și vă voi suferi?” Aceasta ar trebui să ne dea și nouă mult de gândit, căci și astăzi, în ziua harului, nu este altfel. Este eșecul creștinătății cu numele de pe pământul acesta, care va încheia această perioadă de timp; căci noi citim: „bunătate față de tine (creștinătate cu numele), dacă rămâi în bunătatea aceasta; altminteri, vei fi tăiat și tu” (Romani 11.22). Această perioadă de timp a început cu puterea și bunătatea lui Dumnezeu; ea va fi încheiată, deoarece aceia, care au mărturisit că sunt de partea Numelui lui Hristos, sunt incapabili să folosească puterea și harul Său.

Însă spre mângâierea noastră să remarcăm, că eșecul acelor care poartă Numele lui Hristos, servește numai să aducă la lumină izvoarele de ajutor infailibile ale Domnului Isus pentru aceia care se încred în El. Aceasta se exprimă foarte frumos în această scenă remarcabilă. După ce Domnul a vorbit despre necredința noastră și despre atitudinea noastră greșită, El adaugă imediat: „Adu aici pe fiul tău”. Prima parte a versetului dă pe față inimile

noastre, partea a doua revelează inima Sa. Este ca și cum El ar fi spus: „Nereușita voastră poate fi destul de mare, în Mine veți găsi un izvor infailibil de ajutor. De aceea, orice ați putea găsi în inimile voastre și oricare ar fi nevoile voastre, veniți la Mine, aduceți totul la Mine”.

Această perioadă de timp mergea spre sfârșitul ei, însă atâta timp cât Domnul era prezent, toți, cei care își aduceau nevoile lor înaintea Lui, puteau avea parte de harul și puterea Sa. Tot așa este și astăzi. Iarăși perioada de timp merge spre sfârșitul ei, umbrele devin tot mai lungi și întunericul devine tot mai mare, dar așa cum cineva pe drept a spus: „Atâta timp cât harul lui Hristos este la lucru, și chiar dacă ar fi numai un singur sfânt pe pământ, acesta va experimenta că puterea lui Hristos este gata să acționeze pentru el.” Cât de mângâietor este prin aceasta adevărul care stă la baza cuvintelor Domnului: „Adu aici pe fiul tău!” Fie ca partea noastră fericită să fie, să avem parte de savurarea acestora, prin aceea că noi aducem la Hristos nevoile, îngrijorările, problemele și greutatea noastră. Însă faptul că aducem problemele noastre la Hristos, poate face ca greutatea noastră să pară și mai mari. Așa a fost în acest caz, căci atunci când ei la cuvântul Domnului au adus copilul la El, citim: „Demonul l-a trântit la pământ și l-a scuturat cu putere.” Nimic nu face pe diavolul așa de mânios, ca atunci când un credincios se adresează în rugăciune Domnului. Aceasta ar putea să ofere diavolului ocazia pentru o nouă desfășurare înverșunată de împotrivire, ceea ce face ca problema, de care noi dorim să fim eliberați, să devină mai gravă. Dar rezultatul final va fi numai glorificarea harului și puterii, care devin active pentru eliberarea noastră.

Din păcate revelarea harului și puterii Domnului devine o ocazie nouă să arate necredința inimii omenești, căci noi citim: „Și toți au rămas uimiți de măreția lui Dumnezeu”. Și iarăși: „Dar pe când toți se minunau de toate câte făcea El (Isus) ...” Cât de umilitoare era această uimire și minunare. Cât de mult trebuie să se fi îndepărtat omul de Dumnezeu, dacă el nu arată nici o uimire față de puterea diavolului, dar este uimit când Dumnezeu își desfășoară puterea. Deoarece Dumnezeu era prezent în Persoana Domnului Isus, ar fi fost uimitor dacă El nu ar fi acționat cu putere. S-ar putea ca noi să fim uimiți de puterea diavolului și de neputința ucenicilor, dar numai necredința putea să se uimească de puterea lui Dumnezeu.

Așa ne-a prezentat Domnul necredința cărnii. Apoi, după ce El a acționat cu putere și a alungat demonul, Domnul folosește ocazia să ne atenționeze de o altă formă a cărnii, și anume îngâmfarea cărnii, care cu plăcere ar folosi ocazia desfășurării de putere ca să se laude pe sine însuși (Luca 9.43,44). Această desfășurare de putere ar putea duce la gândul, că Hristos ar fi onorat în lumea aceasta și ar fi dat uitării, că El a fost lepădat de oameni. Domnul împiedică acest gând, prin aceea că El spune ucenicilor Săi: „Ascultați bine ce vă spun: Fiul Omului va fi dat în mâinile oamenilor”. Ucenicii așteptau o Împărăție în putere. Domnul avea înaintea Sa răstignirea în slăbiciune. Atitudinea lor morală era să se laude în slava și puterea Împărăției. Atitudinea Lui morală smerită era să Se smerească pe Sine Însuși până la moarte. Ei așteptau desfășurarea puterii înaintea oamenilor; El aștepta lepădarea Lui de către oameni. Împărăția va veni în putere, așa cum scena de pe munte ne dă asigurarea, dar ea va fi obținută prin lepădarea Lui de către oameni și prin suferințele crucii.

În afară de aceasta, înapoia îngâmfării cărnii stă neștiința cărnii; căci noi citim: „Dar ei nu înțelegeau cuvintele acestea” (Luca 9.45). Cât de puțin sunt înțelese și astăzi cuvintele Domnului chiar și de mulți creștini serioși! Câte eforturi nu se fac chiar și de creștini, ca prin

desfășurări exterioare de putere să se exercite forțe de atracție – puterea clădirilor impozante, puterea muzicii, puterea darului vorbirii, puterea erudiției. Cât de puțin suntem noi gata să primim crucea și lepădarea lui Hristos, și să ocupăm locul de ocară și slăbiciune în afara taberei, în societatea celor săraci, slabi și disprețuiți ai acestei lumi.

Pe lângă acestea înapoia neștiinței cărnii stă neîncrederea cărnii. Ucenicii erau nu numai neștiutori, ci noi mai citim și că: „se temeau să-L întrebe în privința acestor cuvinte.” Lor le lipsea încrederea în Hristos, care i-ar fi condus să-l aducă greutatea lor. Dar cu regret deseori și nouă ne merge ca lui Petru în odaia de sus, că noi nu suntem suficient de aproape de Domnul, ca să-l spunem toate greutățile noastre. Dacă noi, ca și Ioan, ne-am odihni în dragostea Lui, cât de ușor ar fi atunci să-l aducem toate întrebările noastre fără răspuns.

Astfel Domnul în această scurtă secțiune ne-a prezentat carnea în necredința ei, în aroganța ei, neștiința ei și neîncrederea ei. Ucenicii erau necredincioși față de puterea și harul lui Hristos, neștiutori față de felul de gândire al lui Hristos și nu aveau încredere în inima lui Hristos. Cu toate acestea este mângâietor pentru noi să știm că dacă Hristos folosește suferințele câmpiei ca să dezvăluie inimile noastre, aceasta are loc numai ca El să ne poată revela harul inimii Sale. Când El descopere tot răul din noi, atunci aceasta are loc în prezența unui har care întâmpină tot răul.

Tradus de la: [Auf dem Berg und in der Ebene \(2\)](#)

Titlul original: „Die Herrlichkeiten auf dem Berg und die Leiden in der Ebene. (2) Die Leiden in der Ebene (1)“ din *Halte fest*, Beröa-Verlag, 1988, pag. 244 și următoarele.

Traducere: Ion Simionescu